

Tweestrijd

Tweestrijd

Kelly ter Velde

Deze roman is fictie. Alle namen, personages, plaatsen en/of gebeurtenissen zijn ontstaan uit de fantasie van de auteur of fictief gebruikt. Elke overeenkomst met ware gebeurtenissen of bestaande personen berust op toeval.

Eerste druk: maart 2018
Tweede druk: juli 2018
Auteur: Kelly ter Velde
Correctie: Sabrina Frietman –van Capelleveen
                                  Mischa ter Velde
ISBN: 9789402174410
© Kelly ter Velde

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijk toestemming van de auteur.

**“And you could have it all
my empire of dirt
I will let you down
I will make you hurt.”**

Johnny Cash - Hurt

Weet je waar ik mee worstel? Met mensen. Ik denk dat we elkaar nooit echt kennen. Althans, niet helemaal. Hoe kun je volledig van iemand houden als je diegene niet volledig kent? Er kan altijd iets op de loer liggen. Wachtend om je hart te breken. Zomaar ineens, vanuit het niets.

Daarom zwem ik niet graag in de zee. In theorie zijn we ver verwijderd van grote, gevaarlijke witte haaien. Maar het enige wat ons scheidt, is water. En ze kunnen heel goed zwemmen. Is dat niet hetzelfde met liefde? Je denkt dat je gelukkig bent en dan ineens scheurt iets je in tweeën.

*Relaties zijn moeilijk, in welke vorm dan ook.
Vooral als de ander niet van je houdt.*

En dat was precies wat ik gewend was. Dat er niet van me gehouden werd. Dat was mijn veilige haven geweest, *altijd*.

Maar op dit moment realiseer ik me dat ik niet meer veilig aan de kust sta. Dat ontsnappen geen optie meer is. Ik sta middenin de zee en ik ben omringd door die gevaarlijke, witte haaien. Ik kan niet zwemmen en al zou ik dat wel

kunnen, dan zou ik nooit snel genoeg zijn. Het is wachten op het moment dat ik kopje onder word getrokken om vervolgens niet meer boven te komen. Ik sta er middenin en ik kan niet anders dan toegeven dat ik heb verloren. Ik ben er klaar voor om verslonden te worden en ik wil dat zij degene is die toeslaat. Zij mag me verslinden. Nee, sterker nog: *ze moet*.

Proloog

‘Vertel het eens, wat kan ik voor je doen?’ Ze heeft iets aandoenlijks. Ik kan er mijn vinger niet precies op leggen. Ik zie dat ze zenuwachtig is, aan de manier waarop ze met haar ogen knippert. Een mens knippert onder normale omstandigheden een paar keer -hooguit vijftien keer per minuut- met zijn of haar ogen. Zij heeft het sinds de halve minuut dat ze tegenover me zit al zeker twintig keer gedaan.

‘Ik heb steken. Hier.’ Ze legt haar hand ter hoogte van haar linkerborst. *Hetzelfde verhaal als waar ze zeven keer eerder mee op mijn spreekuur was verschenen in de afgelopen drie maanden. Normaal gesproken kon ik me vreselijk ergeren aan dit soort patiënten. Normaal gesproken had ik het beestje allang bij de naam genoemd en had ik desbetreffende patiënt doorverwezen naar mijn praktijkondersteuner of, wanneer ze echt volhardend waren in hun bezoeken, had ik ze rechtstreeks doorverwezen naar een psychiater.*

Maar zoals ik al zei, ze heeft iets aandoenlijks. Ik heb ook niet het idee dat ze het type vrouw is dat zich zal laten doorverwijzen. Na alle korte bezoeken schat ik haar wel in als iemand die een psychiater als een zielenknijper zou bestempelen. Om nog maar te zwijgen over hoe ze over mijn praktijkondersteuner zou denken. Maar eerlijkheid voorop: stiekem genoot ik ervan dat ik degene was die haar gerust kon stellen. En ik weet heel goed dat dit niet goed is. Misschien moet ik het toch maar eens voorstellen...

Ik klem de saturatiemeter om haar wijsvinger terwijl ik haar vraag om haar mouw op te stropen. Ze kijkt me aan met een flauwe glimlach.

‘U weet welk effect dat ding op me heeft hè?’ Aandoenlijk is misschien niet meer het juiste woord. Ik klem de band van de bloeddrukmeter om haar bovenarm terwijl ik mijn stethoscoop om mijn nek hang. Ik hoor haar hart als een razende slaan.

‘Je zuurstofgehalte is prima’, hoor ik mezelf zeggen.

‘Mijn bloeddruk is iets minder prima zeker?’ En daar is die lach van haar weer. Ik zie dat ze zich eindelijk een beetje ontspant.

‘Ervaar je veel spanning?’ Zelfs ik, als huisarts, heb een hekel aan deze vraag. Ik vermijd daarom ook bewust het woordje stress. In negen van de tien gevallen snap ik dat het bij de patiënt zorgt voor irritatie en onbegrip. Dat ‘wij’ alles maar afdoen als ‘stress’. Maar wat langdurige stress met je lichaam kan doen, wordt echt zwaar onderschat. Ik denk zelfs dat stress ten grondslag ligt aan veel hart- en vaatziekten. Ze haalt haar schouders op. Ik merk dat ik haar blijf aankijken, misschien wel iets te lang. Ze kijkt weg en friemelt wat aan het koord van haar trui.

‘Misschien is het niet onverstandig als ik eens met iemand ga praten, als dat is wat u bedoelt.’

Van alle reacties die ik had kunnen bedenken was dit de minst logische. Ergens voel ik een soort van teleurstelling. Als ik haar zou doorverwijzen zou ik haar minder -misschien wel helemaal niet meer- gaan zien. Ze kijkt me vragend aan en haalt me uit mijn overpeinzing.

‘Uh ja, dat is inderdaad wat ik bedoel.’ Lichtelijk ontgaan gris ik naar mijn pen die voor me op mijn bureau ligt. *Gabriel Rouget, get yourself together*. Ik weet dat het stemmetje in mijn achterhoofd gelijk heeft. Het is beter dat ik haar doorverwijs. Het zou zelfs beter zijn wanneer ze nooit meer op mijn spreekuur zou verschijnen. Maar op dit moment lijkt mijn rationele verstand te falen. Ik krabbel de naam van mijn praktijkondersteuner op het blaadje en schuif deze vervolgens richting haar. Ik kan het niet meer opbrengen om haar aan te kijken. Normaal sta ik op en begeleid ik haar naar de deur, zoals ik dat overigens bij al mijn patiënten doe. Maar dit keer blijf ik zitten. Ze steekt haar hand naar me uit.

‘Dankjewel maar weer’, zegt ze terwijl ik haar warme hand in mijn chronisch koude hand voel. Het mag niet, het mag nooit. Zo snel als dat ik van mijn a propos werd gebracht, zo snel herpak ik mezelf ook weer.

‘Het beste mevrouw de Vries’, zeg ik terwijl ik haar een harde en zakelijke handdruk geef.

Hoofdstuk 1. Memory lane

Als het mij later gegund is om een vrouw te hebben, zweer ik op alles dat ik mijn vrouw nooit zo zal behandelen zoals mijn vader mijn moeder heeft behandeld. Het beeld dat ik van liefde heb is verwrongen. Volgens mij zou ik niet eens weten hoe ik een vrouw lief moet hebben. Ik heb nooit een voorbeeld gehad. Ik heb alleen maar gezien hoe het niet moet. En alleen dat al heeft ervoor gezorgd dat ik een groot slot om mijn hart heen heb gelegd.

Ik was laat thuis gekomen die avond, de colleges waren uitgelopen. Ik zat in het afstudeerjaar van de huisartsenopleiding. In de stad had ik nog wat gedronken met Jenny. Het was gezellig, maar zoals ik al zei, wist ik mezelf geen houding te geven in het gezelschap van een dame. Ik kwam vast heel onbeleefd en ongeïnteresseerd over, terwijl ze echt wel mijn aandacht had. Ik had de gesprekken oppervlakkig gehouden en toen ze me wilde zoenen in het portiek van haar studentenflat had ik mijn hoofd weggedraaid en gezegd dat het niet verstandig was aangezien we elkaar dagelijks treffen op school. De teleurstelling op haar gezicht deed me niets. Ik ben op mijn fiets gestapt en naar huis gefietst.

Daar trof ik mijn moeder als een hoopje ellende aan op de grote rode sofa die middenin onze woonkamer stond. Je kon er denk ik wel met tien man op zitten. Zo was alles in ons

leven: groots. Iedereen was hebberig en wilde altijd maar meer. Alles draaide om geld en niet te vergeten, om macht. Ik vroeg moeder waarom ze huilde. Ze keek me met haar grote bruine ogen aan.

'Niets om je zorgen over te maken kind', had ze gezegd, terwijl ze met haar handen over haar bolle zwangere buik streekte. Mijn moeder was altijd al goed geweest in het verbergen van haar pijn. Ze deed er alles aan om ons niet te betrekken bij de grote onweerswolken die boven haar huwelijk hingen. Hoe vaak hij haar ook vernederde, ze sprak nog altijd met liefde over hem. Ik drukte een kus op haar voorhoofd voordat ik naar boven verdween, naar mijn belachelijk grote kamer. Ergens kon ik niet wachten om af te studeren en om mijn eigen huis te kopen. Eigenlijk wilde ik niets liever dan weg uit dat godvergeten klotehuis.

In de kamer naast me hoorde ik gegiechel. Mijn broer Ilias had vast weer één, of twee van zijn scharrels mee naar huis genomen. Hij had totaal geen moeite om aan te pappen met de vrouwtjes. Een vlotte babbler, een leuke kop. En vooral een onbezorgde kop, hij was nooit het mikpunt geweest van mijn vaders woede-uitbarstingen wanneer hij weer eens midden in de nacht ladderzat thuis was gekomen. Die klappen mocht ik incasseren, hij trok me er zelfs voor uit mijn bed. Ik incasseerde ze als een man. Ik bleef staan en liet het gebeuren. Want, het blijft toch je vader. En daar hoor je respect voor te hebben. Zelfs als hij me tot het uiterste probeerde te drijven om terug te slaan, weigerde ik dat. Geen haar op mijn hoofd die eraan dacht om me ook maar één moment te verlagen tot zijn niveau. *Nee, ik zou nooit zoals hem worden.*

Het enige dat ik aan hem respecteerde was het feit dat hij zeer hoog aangeschreven en gewaardeerde arts was in ons dorp en ver daarbuiten. Dat zouden de enige voetsporen van hem zijn waar ik in zou willen treden.

Ik had alleen nooit voor mogelijk kunnen houden, dat die nacht dat hij thuis zou komen, alles zo razendsnel en in één klap zou veranderen.

Hoofdstuk 2.

Het is al donker wanneer ik in mijn witte Audi stap. De middag is in een waas aan me voorbij getrokken en ik had niet veel anders gedaan dan de medische dossiers updaten van de patiënten die ik die ochtend had gezien. Ik had met die van haar expres gewacht tot het laatst, want ik voelde dat mijn nieuwsgierigheid het begon te winnen van mijn gezonde verstand. Na een paar keer haar achternaam te hebben ingetikt op mijn computer en vervolgens weer weggedrukt te hebben, drukte ik uiteindelijk op enter. En alsof alle handelingen daarna als vanzelf gingen heb ik haar dossier uitgeprint en ligt deze nu naast mijn tas op de rijdersstoel. Wanneer ik mijn ogen ernaartoe breng, durf ik haast niet te kijken. Een gevoel van schaamte bekruipt me. *Waar ben ik in godsnaam mee bezig?*

Het lijkt wel alsof ik mijn hele praktijk naar de klote aan het helpen ben, terwijl ik hier zo hard voor heb gewerkt. Mijn gedachten dwalen af naar toen ik begon... Ik was nog een broekie van een huisarts, net afgestudeerd en kreeg de kans om de praktijk over te nemen. In het begin was ik jong en ambitieus en ik had allemaal wilde plannen. De praktijk heb ik uitgebreid, het van klein naar groot gebracht. Waar ik begonnen ben met Greetje als mijn assistente, heeft ze zich de praktijk inmiddels zo eigen gemaakt dat ze meer mijn rechterhand is dan alleen mijn assistente. Haar kordate optreden zorgt ervoor dat ik me niet bezig hoeft te houden

met de zakelijke aspecten van het runnen van een huisartsenpraktijk. Zo wordt de praktijk bijvoorbeeld vaak gebeld door vertegenwoordigers met een spetterende aanbieding en die wimpelt ze zonder pardon af. Vaak krijg ik niet eens te horen dat ze hebben gebeld. Ze weet precies wat de praktijk nodig heeft en wat niet.

Inmiddels heb ik een bloeiende praktijk. Ik word vergezeld door twee assistentes, Greetje dus en de altijd vrolijke Lisa. Lisa heeft ooit bij me stage gelopen en bleek een aanwinst te zijn voor de praktijk. Ik wilde haar niet kwijt en ondanks dat het in het begin moeilijk was om haar te betalen, heb ik haar toch aangehouden en heb daar uiteindelijk geen minuut spijt van gehad. Daarnaast heb ik een praktijkondersteuner en een arts in opleiding in dienst en inmiddels een verdubbeling van het aantal patiënten. Ik weet dat ik alles zo anders doe dan mijn vader en juist daarom ben ik trots op wat ik heb bereikt. Door mevrouw de Vries kan dit allemaal veranderen. Ik voel dat ze onder mijn huid begint te zitten. Als een onzichtbaar touwtje trekt ze aan me. Ze maakt het dat ik begin te twijfelen over –en aan- alles. Dit gaat een onmogelijk dilemma worden.

Hoe kan ik met een stalen gezicht achter mijn beroep blijven staan als ik me door een patiënte zo van mijn stuk kan laten brengen? *Had mijn vader dan misschien toch gelijk?* Ik heb de eed afgelegd. Eén zin blijft maar door mijn hoofd heen spoken: *'Ik maak geen misbruik van mijn medische kennis, ook niet onder druk.'* Mijn gevoel zegt dat ik op dit moment overall misbruik van maak. Ik laat mijn professionaliteit varen en ik begeef me op het randje om over te geven aan

alles wat niet ethisch verantwoord is. Als mijn vrouw Julia hier achter komt, zal ze me zonder pardon breken. Als ik hiermee doorga, kan ik alles kwijtraken. Alles waar ik mijn hele leven hard voor gewerkt heb. Mijn gevoelens voor haar kunnen niet, het mag niet. Maar verdomme, de gedachte aan haar alleen al maakt me gek en drijft me zo langzaam tot waanzin.

Ik trap het gaspedaal in en al snel bevind ik me op de hoofdweg. Gelukkig hoef ik hier maar enkele kilometers te rijden. Wat dan volgt, is de afslag naar boeren landweggetjes die me uiteindelijk naar mijn eigen woonboerderij brengen. Ik hou van de stilte die heerst op de weggetjes, maar het meest hou ik van de stilte die er heerst over het gehele landschap van de vrijstaande woningen. Mijn burens wonen een paar kilometer verderop. Ik voel me iets meer ontspannen hoe dichterbij mijn huis ik kom. Ieder jaargetijde had zo zijn charme wanneer het neerdaalde als een prachtige deken over de Praets, zoals het gebied heet.

Wanneer ik het erf oprijd, zie ik Julia door het grote raam van de keuken staan. Haar lange blonde haren heeft ze in een sierlijke knot op haar hoofd vastgezet. Ik volg de lijnen van haar mooie figuur, dat tot haar recht komt in haar zwarte avondjurk. Ik zucht een keer diep en dan dwalen mijn ogen weer af naar de stapel papieren naast me. Geïrriteerd zet ik mijn tas er bovenop. Vervolgens zet ik mijn Audi in zijn achterruit en besluit dat ik nog geen zin heb om naar huis te gaan.

‘Ze was weer bij me vandaag. Mijn God, ik begin de grip op mezelf en de situatie te verliezen.’ Ik kijk naar mijn broer die me uitdrukkelingsloos aankijkt. Die blik is vanaf het moment dat hij opgenomen werd in psychiatrische kliniek de Vlinder niet meer weg geweest. Dit was inmiddels al zesentwintig jaar geleden. Altijd keek hij me maar aan met die wezenloze ogen en sinds die traumatische avond, kerstavond 1991, had hij geen woord meer gezegd. Ik vind het vreselijk om hem zo te zien, nog steeds. Maar de jaren die verstreken, hadden de scherpe randjes er vanaf gehaald. Ik bezocht hem wekelijks, uiteindelijk maandelijks en voordat ik de draad weer op had gepakt een aantal maanden geleden -om precies te zijn drie-bezocht ik hem uiteindelijk helemaal niet meer.

‘Het zou zo fijn zijn als je eens wat terug zei’, zeg ik terwijl ik mijn handen voor me op tafel leg. ‘Ik krijg haar sinds vanmiddag echt niet meer uit mijn gedachten Ilias. Ik heb zelfs haar medisch dossier uitgeprint om...’ *Ja, om wat eigenlijk Gabriel? Jezelf verder te verdiepen in haar achtergrond? Je weet dat je deze beschermde gegevens in ieder geval niet mag gebruiken op de manier waarop jij dat van plan bent.* ‘Ik weet wat ik moet doen. Natuurlijk weet ik wat ik moet doen. Ik moet haar overdragen aan mijn vrouwelijke collega die ook werkzaam is binnen de praktijk’, zeg ik zo overtuigend mogelijk tegen Ilias. ‘Maar met welke redenen dan? Welke redenen ga ik haar en Eva geven van dit besluit?’ Ik schrik van mezelf omdat ik nu pas merk dat dit de eerste keer is dat ik haar naam noem. Dat ik überhaupt haar voornaam gebruik. Het voelt als een klap in mijn gezicht, alsof ik mijn eigen gouden regel zojuist heb

verbroken. Ik sta op en gris mijn jas van de leuning van de stoel.

‘Ik moet verdomme gewoon normaal gaan doen en mezelf bij mijn kladden grijpen. Dit gedrag slaat werkelijk nergens op. Laat staan waar ik mee bezig ben. Ik ben een goed aangeschreven huisarts en dit laat ik door niemand in gevaar brengen. Zelfs niet wanneer ikzelf mijn grootste vijand blijk te zijn. Ik trek de boord van mijn overhemd recht en kijk naar Ilias. Hij staart nog steeds voor zich uit, naar de plek waar ik net zat. ‘Ik ben professioneel Ilias en dat zal ik blijven. Ik zal het mezelf bewijzen door haar als mijn patiënte te houden.’ Ik druk een kus op zijn voorhoofd en geef hem een klopje op zijn schouder.

‘Ik kom volgende week weer langs’, beloof ik hem.

‘Waarom heb je de vuurkorf in de tuin aangestoken?’ Ik word opgeschrikt door Julia’s stem die door de slaapkamer klinkt. Ik laat de stapel papieren langs mijn handen glijden en besluit dan om ze in de kluis te leggen. Ik haal mijn schouders op terwijl ik me omdraai. Daar staat ze, naakt en beeldschoon in de deuropening van de blauw verlichte slaapkamer. Ik heb altijd een gruwelijke hekel gehad aan het aquarium dat langs een hele zijde van de slaapkamer was gebouwd. Het zat er al in toen ik het huis kocht en ik heb nooit zin gehad om het te laten verwijderen. Daarnaast kwam niet lang na mijn intrede in het huis Julia bij me wonen en zij hield van het aquarium. Ik volg haar passen die zich langzaam voortbewegen richting mij. Ze gaat achter me staan en ik voel hoe haar vingers mijn overhemd langzaam beginnen los te knopen.

‘Zware dag gehad schatje?’ Ze drukt een kus in mijn nek. Ik draai me met een ruk om en met één beweging heb ik haar opgetild. Ik zie de verbazing maar ook het verlangen in haar ogen. Ik gooi haar op haar buik op het hoge bed en trek haar aan haar enkels terug. Binnen een paar seconden belandt mijn broek op mijn knieën en geef ik haar waar ze al maanden om had gevraagd. Ik probeer die verdomde groene aandoenlijke ogen van mijn netvlies af te krijgen, maar ze zijn hardnekkig. Ik klem mijn kiezen op elkaar en bij iedere harde stoot die volgt vervagen ze uiteindelijk langzaam.

Hoofdstuk 3. Memory lane

Ik lag wat te lezen op mijn bed en mijn aandacht werd getrokken naar gegiechel beneden in de gang. Voor zover ik wist was moeder al naar bed gegaan. Ik vouwde een ezelsoor op de bladzijde waar ik gebleven was en legde het boek op mijn nachtkastje. Zachtjes opende ik mijn deur en liep richting de lange brede trap, die bekleed was met donkerrood tapijt. Door de balustrade van de trap zag ik mijn vader. Ik zag precies aan de manier hoe hij bewoog, aan hoe hij lachte en gewoon aan zijn hele houding dat hij weer teveel had gedronken. Toen ik zag dat hij een roodharige dame uit haar jas probeerde te helpen en daarbij al lachend een kus op haar mond drukte, was mijn eerste gedachte dat ik die trap af wilde stormen en hem een klap wilde verkopen. *Hoe kon hij?* Mijn moeder was hoogzwanger van hem. In plaats van iets te doen zat ik lamgeslagen op mijn knieën, met mijn hoofd leunend tegen de balustrade aan. Heel even be kroop me het gevoel om Ilias in te lichten, hij kon in mijn vaders ogen toch niets verkeerd doen en hij kon soms nog wel tot hem doordringen. Maar voordat ik ook überhaupt maar weer na kon denken keek hij omhoog en troffen onze blikken elkaar.

Als blikken konden doden dan was ik ter plekke in stof opgegaan. Hij sloeg een arm om de dame heen en trok haar mee richting de woonkamer. Ik had nog nooit zoveel afgunst voor hem gevoeld als op dat moment. Hij kon me slaan wat

hij wilde, me vernederen tot op het bot met zijn kleinerende woorden. Bijvoorbeeld over hoe ik nooit arts zou kunnen worden, omdat ik daar volgens hem een te groot hart voor had. Naar zijn inzicht moest je voor dat beroep harteloos zijn. Misschien verklaarde dat ook wel waarom hij was zoals hij was. Hij wierp mij een vernietigende blik toe. Een blik waar geen woorden voor nodig waren. Ik kon zijn dreigende woorden zelfs al bijna horen.

‘Als je hier ook maar één woord over rept tegenover je moeder of wie dan ook, dan vermoord ik je.’ Ik achtte hem er toe in staat. Hij zou het niet eens op een onopvallende manier doen, waar hij alle gelegenheid en mogelijkheden voor zou hebben als arts zijnde. Nee, ik durfde erom te wedden dat hij het met zijn eigen blote handen zou doen en wel op een manier waarop ik zo lang mogelijk zou lijden. Mijn vader was een sadistische narcist die alleen aan zichzelf dacht. Zijn affaire was daar weer een mooi bewijs van.

Ik weet niet waarom ik juist op dat moment dacht dat het een goed idee zou zijn om naar Jenny te gaan. Maar ik wist wel dat ik even weg moest uit dat huis. Ik was weer op mijn fiets gesprongen en zonder enige aankondiging had ik bij haar aangebeld terwijl ik inmiddels doorweekt was van de hoosbui die me kennelijk -ik had er zelf vrij weinig van gemerkt- onderweg had getroffen. Ze deed open in haar knalroze badjas en witte sloffen en ik zag dat ze aangenaam verrast was om me weer te zien. Ik zorgde ervoor dat ze niets kon zeggen, het laatste waar ik behoefte aan had op dat moment, was praten. Zonder een woord te reppen maakte ik

goed wat ik eerder die avond had verpest. Ik had haar gezicht beet gepakt en mijn lippen op die van haar gedrukt.

Achteraf realiseerde ik me, toen ik uren na onze vrijpartij nog steeds naar het plafond lag te staren terwijl Jenny zachtjes naast me lag te snurken met haar arm om mij heen, dat de appel misschien toch niet zo ver van de boom was gevallen. Ik had die avond precies gedaan wat mijn vader ook deed: Ik vluchtte. Weg van de nare beelden die ik had gezien en de gedachten die ik daarbij had gehad en het feit dat ik een geheim met me mee moest dragen wat niet mijn geheim was en waar ik eigenlijk helemaal niets van wilde weten. En ik had mijn heil gezocht bij een vrouw. Geïrriteerd had ik haar arm van me af gehaald en me aangekleed. Ik was blij geweest dat ze niet wakker werd, ik had geen behoefte om een verklaring af te leggen. En voor de zoveelste keer die dag was ik op mijn fiets gestapt.

Hoofdstuk 4.

Mijn dag was al vroeg begonnen, ik was om zeven uur naar mijn praktijk gereden. Ik wist van tevoren dat ik de hele ochtend volgepland zou zitten, dit was altijd het geval op maandag. Ik werp een snelle blik op de klok en zie dat het pas half tien is. Het voelt alsof ik er al een hele dag op heb zitten. Ik kijk even snel op het scherm van mijn computer wie mijn volgende patiënt is en vervolg dan mijn weg richting de wachtkamer. Wanneer de schuifdeuren zich voor me openen werp ik een vluchtige blik door de wachtkamer, alsof ik zou weten wie meneer Jansen is. Het is zo'n veel voorkomende achternaam dat ik misschien wel twintig meneer Jansen's in mijn patiëntenbestand heb zitten. Ik weet dat patiënten het fijn vinden als ik *-al doe ik maar alsof-* laat merken dat ik weet wie ze zijn. Ik probeer het ook echt, maar het is eerlijk gezegd onmogelijk.

Je ziet zoveel mensen op een dag, het is echt een onmogelijke opgave. Natuurlijk heb je uitzonderingen – patiënten die je op de een of andere manier bij blijven. Door een sterfgeval die je van dichtbij met ze hebt meegemaakt, of een ziekte. Op dat moment zie ik haar in hoekje van de wachtkamer zitten en tref ik haar groene ogen. Waar ik een paar dagen geleden nog zo vastberaden was geweest voel ik mezelf nu weer week worden. En dan zijn er nog de patiënten die je op een andere manier bijblijven. Misschien omdat ze gewoon speciaal zijn. *Of misschien omdat je een fout hebt gemaakt en*

ze verkeerd hebt gediagnosticeerd. Ik roep meneer Jansen bij me om die vreselijke gedachte van me af te schudden. Voordat ik mijn ogen los maak van die van haar geef ik haar een knipoog. Althans, iets wat daarvoor door moet gaan. *Een knipoog Gabriel, deed je dat nou serieus? Heel professioneel hoor.*

Ik hoor meneer Jansen aan en kijk ondertussen in mijn computer wie mijn volgende patiënt is. *Eva de Vries. 10-minuten consult. Klacht(en): Bulten op been.*

‘Dokter?’ Meneer Jansen kijkt me vragend aan.

‘Eh ja, meneer Jansen. De uitslagen van de testen die we hebben gedaan zien er allemaal goed uit. Uw hart lijkt op dat van een 18-jarige.’ Ik wist precies bij wie ik wel of niet een grap kon maken. Sowieso probeerde ik mijn patiënten altijd op een positieve en humoristische manier te benaderen. Ik zie een brede glimlach verschijnen op de mond van meneer Jansen.

‘Als ik nu ook eens een dame van die leeftijd zou kunnen vinden’, zegt hij terwijl hij langzaam overeind komt. Ik voel me met iedere seconde zenuwachtiger worden. Want ik weet dat iedere seconde me dichterbij een nieuwe confrontatie brengt met Eva de Vries. Ik sta op en geef meneer Jansen een hand terwijl ik hem naar de deur van mijn spreekkamer begeleid.

‘Het beste’, druk ik hem nog op zijn gezonde hart. Ik haal een paar keer diep adem en het lijkt te helpen. Dan loop ik richting de schuifdeuren.

Ik gebaar naar haar dat ze verder kan komen. Normaal loop ik altijd voorop, maar dit keer laat ik haar voorgaan. *Ze weet*

inmiddels toch al de weg, denk ik lacherig bij mezelf. Ze ziet er anders uit dan normaal.

‘Je ziet er goed uit, kom verder’, gebaar ik terwijl ik haar ook voor laat gaan mijn spreekkamer in. Ik weet niet of het komt door de situatie, maar de deur lijkt zwaarder in het slot te vallen dan anders. *Je ziet er goed uit, kom verder?* ‘Je ziet er echt goed uit Eva’, zeg ik om mijn gedachten het zwijgen op te leggen. Ik zie dat ik haar in verlegenheid breng. Ze durft me niet aan te kijken en staart naar mijn handen die voor me op mijn bureau liggen. Ik kijk naar haar rood gestifte lippen. *Wat heeft ze mooie lippen...*

‘Wat kan ik voor je doen?’, ik stel mijn welbekende openingsvraag van ieder consult.

‘Ik ontdekte gisteren twee bulten op mijn onderbeen.’ Ze kijkt me even kort aan om vervolgens weer snel weg te kijken.

‘Loop maar even mee naar de onderzoektafel’, zeg ik terwijl ik opsta en dit keer wel voor haar uit loop.

‘Wijs eens aan.’ Ik volg de beweging van haar hand die vervolgens naar een plek op haar onderbeen wijst. Ik leg mijn hand op haar ontblote onderbeen en of ik heb ineens geen chronisch koude handen meer, of haar been is gewoon stervenskoud.

‘Als ik sta is hij beter voelbaar’, zegt ze terwijl ik de plek probeer te vinden. Ik voel niets. *Behalve dan de uitwerking die de verschijning van mevrouw de Vries op u lijkt te hebben meneer Rouget.* Ik gebaar haar dat ze moet gaan staan. Binnen no-time staat ze. *Ik hou van vrouwen die gehoorzamen.* Ik kuch een keer hardop. *Dit moet echt*

stoppen. Ik zet druk op de plek die nu duidelijk zichtbaar wordt.

‘Doet het pijn?’, vraag ik haar. Ze schudt haar hoofd van niet. *Wat ruikt ze lekker...* ‘Ik denk dat het een bloedvat is. Ga nog eens liggen...’ En zoals ze net binnen no-time stond, ligt ze nu ook weer. ‘Doe eens heel ordinair je been in de lucht’, zeg ik zo grappig mogelijk, in de hoop de luchtigheid terug te brengen in deze situatie. Ze steekt haar been in de lucht. Ik constateer dat het inderdaad een bloedvat is. ‘Dat is de reden waarom de bult beter voelbaar is wanneer je staat. Nu stroomt al het bloed weer terug en zie je niets meer, zie je?’ Ik verplaats mijn hand onbewust richting haar knie en ik merk pas dat ik hem daar iets te lang laat rusten op het moment dat ze opveert. *Geen slimme actie Gabriel, zo geen slimme actie.*

‘Verder niets vreemds aan meid’, zeg ik om de situatie te redden en loop snel richting mijn bureau. Ik zie hoe ze haar zwarte jurk weer over haar onderlichaam laat glijden. Haar donkerbruine haren hangen sierlijk over haar schouders en haar rondingen komen perfect uit in die jurk. *Kijk op het scherm van je computer Gabriel. Zo ja, goed zo.*

‘Kan het kwaad?’, vraagt ze met een lichtelijk bezorgde blik op haar gezicht.

‘Nee, het zijn spataderen. Die kunnen geen kwaad.’ Ik zie dat ze schrikt. ‘Je kunt over een tijdje, als je oud bent –en dan bedoel ik over een jaar of twintig- steunkousen overwegen. Of wanneer het pijn gaat doen, dan eerder’, zeg ik in een poging om haar gerust te stellen.

‘Bedankt voor het compliment’, kaatst ze terug. Ik kijk lachend op van mijn beeldscherm. ‘Alsof ik over twintig jaar al oud ben’, voegt ze eraan toe. *Ze daagt me uit... Of verbeeld ik me dat maar?*

‘Ach troost jezelf, ik zal dan altijd nog veel ouder zijn’, zeg ik terwijl ik haar blik even vast houd voordat ik weer richting mijn beeldscherm kijk.

Wanneer ik klaar ben met het invoeren van de bevindingen van zojuist leun ik achterover in mijn bureaustoel om mijn volgende standaard vraag te stellen.

‘Wat wil je van me?’

Haar antwoord, daar was ik niet op voorbereid. Het kwam echt als een donderslag bij heldere hemel en precies zo kwam het ook bij me binnen.

‘Ik wil jou’, zegt ze ongeneerd terwijl ze me ook nog strak aan durft te blijven kijken. *Gabriel, niet doen. Blijf professioneel, je kunt dit echt niet maken.* Maar de glimlach die zich om mijn lippen krult, die kan ik niet onderdrukken.

‘Lieve Eva’, zeg ik met alle moed die ik kan vinden terwijl ik over het bureau heen haar handen vast pak. ‘Dat is iets wat helaas nooit zal gebeuren.’ Ik ben normaal iemand die zichzelf prima kan verwoorden en nooit om woorden verlegen zit. Maar ook dat krijgt Eva de Vries voor elkaar. *Het mag niet, het mag nooit. De gouden regel die je al vroeg bij aanvang van je opleiding ingeprint krijgt, meneer Rouget.*

‘Er is een grens, en dat weet jij ook. Je bent slim genoeg om dat zelf te kunnen bedenken’, zeg ik streng. Ik weet niet wie ik probeer te overtuigen: haar of mezelf. Het irriteert me. *Zij irriteert me want ze brengt mijn positie in gevaar op*